

”Blött är det. Och kallt. Men kul! Eller hur?”

En svartklädd man tog sig över diket och uppför slunten och ropade ovanstående påstående och retoriska fråga åt mig när han passerade. ”Jo, vått och kallt, håller jag verkligen med om. Men kul!?! Näää!!” men vid mitt svar han var redan försvunnen.

Det började illa redan när jag gick till start från samlingen vid Tvetå friluftsgård denna regnigt bistra sista tisdag i november. Glasögonen immade igen, så vid första korsningen blev jag osäker men såg att den breda vägen till höger var kantad av vit-oranga snitslar. Överdrivet många faktiskt men Södertälje-Nykvarn är väl en ambitiös arrangörsklubb. Konstigt nog såg jag ingen orienterare framför mig och så småningom insåg jag att jag inte heller hade någon bakom mig. Skulle verkligen så många ha stannat hemma på grund av det usla vädret? Jag blev villrådig, stannade så att glasögonimman lättade och såg att suck... det vit-oranga var långa pinnar som markerar vägkanten för snöröjarna och inte alls några snitslar. Det var bara att vända om och gå tillbaks, men nu stod en ivrig arrangör och vinkade mig åt rätt håll.

Snitseln från starten ledde oss genom rena bushen och inte blev det bättre se´n när jag skulle uppför en höjd till ettan. Halkigt och slirigt så jag kröp på knäna upp. Nerför höjden efter stämplingen var heller inget vidare. Stigen var hal och lerig och att kliva på rötter var rena rutschbanan, så det gällde att hålla sig vid sidan om i den kraftsugande mjuka terrängen. Ny höjd uppåt vid tvåan var så hal att jag efter ett par meter uppför gled ner och föll i backen. Istället linkade jag omvägen runt. Nå´t bergsbestigarämne är jag tydligen inte. Nu blev det äntligen lite plattare mark – fast då var det förstas bäckar och kärr som genast fyllde mina skor och förvandlade hela min klädsel till ett våtkallt omslag. Det var då den kända mannen passerade mig med sitt ”...men kul! Eller hur!”

Mellan åttan och målkontrollen tog jag mig igenom ett ännu värre kärr och funderade på om en manchete borde ingå i orienterarens grundutrustning, så många nerfallna (fälda?) grenar och buskar som låg vräkta där. Så jag tappade såväl orken som riktningen och kom ut snett och fick gå snitseln baklänges för att målstämpla. De 800 meterna tillbaks till stugan blev därför ännu längre för mig. Fy vad less jag var på alltihopa. Nå´n mer framtida orientering blir det inte för mig, bestämde jag.

I omklädningsrummet var det ovanligt gott om plats (folk hade väl vett att stanna hemma en så´n här dag). De genomblöta kläderna korpade sig på kroppen och var svåra att få av. Till och med underbyxorna var genomvåta. Fikadags med mitt medhavda te väntade, men smörgåsarna hade jag glömt hemma vid åsynen av slaskvädret. Men för en tjuga fick jag en fantastisk äggmacka och en mjuk chokladkaka med kokos på av glada och snälla damer. Mitt humör steg lite. Karin Gustafsson slog sig ner bredvid mig och på min suckande förfrågan visade hon hur jag skulle ha tänkt vid det där sista kärret. ”Aha, så ska jag göra nästa gång”, utbrast jag (fast det skulle ju inte bli någon nästa gång för mig).

Och så for vi tre EOL-are västerut längs E20 och makarna Lundin i framsätet förklarade sina vägval för mig. ”Ja, det är snart torsdag och du hänger väl med till Arboga?” Ett tydligt ja hördes från baksätet och förvånat ryckte jag till för det lät som min röst. Och det var det. Det var jag som sa ja!!

Gun 28/11 2017